

KERK-KRANT

GELOOFGEMEENSCHAP AUGUSTINUS
EINDHOVEN

CORONA EDITIE 22

Extra editie 22 ivm coronacrisis 9 augustus 2020

***Aan de vrienden van de Geloofsgemeenschap Augustinus
Eindhoven en alle andere geïnteresseerden***

In de stilte kunnen we God horen

In ons leven is het niet alle dagen rozengeur en maneschijn. Gelukkige momenten worden afgewisseld met droefenis. Vrees en angst kunnen ons terneerdrukken. En toch ... mogen weten dat God van iedereen houdt en niemand alleen laat.

In de lezingen van vandaag horen we over gewone mensen, zoals wij. Mensen die onrust in hun leven ervaren, onzeker zijn en bevreesd voor de toekomst. Midden in de onrust is het lastig om rust en vrede te vinden. God bij wie we thuis mogen komen, laat zich niet vinden in lawaai en drukte. En Jezus neemt ons bij de hand en zegt, zoals moeder en vader zeggen tegen hun onrustig kind: 'Wees gerust, ik ben bij je'. In een stille vertrouwde omgeving keert de rust en de vrede terug.

Mogen we in de lezingen van vandaag rust en vrede vinden.

***SPECIALE ATTENTIE VOOR DE MEDEDELING OP PAGINA 8
OVER HET AUGUSTINUSFEEST OP 30 AUGUSTUS***

Redactieadres Kerk-Krant: frans.ans.savelkouls@hetnet.nl

Adres van onze website: augustinus-eindhoven.nl/

Negentiende zondag door het jaar

Eerste lezing: 1 Koningen 19,9a.11-13a

Elia hoort God niet in de storm, niet in een aardbeving, niet in het vuur, maar in de ruisende stilte.

In die dagen kwam de profeet Elia bij de Horeb, de berg van God. Daar ging hij een grot binnen en overnachtte er. Toen kwam het woord van God tot hem: 'Ga naar buiten en treed voor de Heer op de berg.' Toen trok Jahwe voorbij. Voor de Heer uit ging een zeer zware storm, die bergen deed splijten en rotsen verbrijzelde. Maar de Heer was niet in de storm. Op de storm volgde een aardbeving. Maar ook in de aardbeving was Jahwe niet. Op de aardbeving volgde vuur. Maar ook in het vuur was Jahwe niet. Op het vuur volgde het suizen van een zachte bries. Zodra Elia dit hoorde, bedekte hij zijn gezicht met zijn mantel, ging naar buiten en bleef staan aan de ingang van de grot. (Bron: *rkbijbel.nl*)

Vraag: Hoe beschrijf jij de ervaring van God op de grens van angst en vertrouwen?

Evangelie: Matteüs 14,22-33

Jezus brengt geweld tot zwijgen. Zo is hij een tastbaar teken van God.

Na de broodvermenigvuldiging dwong Jezus zijn leerlingen in de boot te gaan en alvast naar de overkant te varen, terwijl Hij het volk naar huis zou zenden. Toen Hij het volk had weggezonden, ging Hij de berg op om in afzondering te bidden. De avond viel en Hij was daar alleen. De boot was reeds vele stadiën uit de kust en werd geteisterd door de golven, want zij hadden tegenwind. In de vierde nachtwake kwam Hij te voet over het meer naar hen toe. Maar toen de leerlingen Hem zo over het meer zagen gaan, raakten zij van streek omdat zij een spook meenden te zien en zij begonnen van angst te schreeuwen. Maar Jezus zei onmiddellijk tot hen: 'Weest gerust. Ik ben het. Vreest niet.' 'Heer', antwoordde Petrus, 'als Gij het zijt, zeg mij dan dat ik over het water naar U toe moet komen.' Waarop Jezus sprak: 'Kom!' Petrus stapte uit de boot en liep over het water naar Jezus toe. Maar toen hij merkte hoe hevig de wind was, werd hij bang; hij begon te zinken en schreeuwde: 'Heer, red mij!' Terstond stak Jezus zijn hand uit en greep hem vast, terwijl Hij tot hem zei: 'Kleingelovige, waarom heb je getwijfeld?' Nadat zij in de boot gestapt waren, ging de wind liggen. De inzittenden wierpen zich voor Hem neer en zeiden: 'Waarlijk, Gij zijt de Zoon van God'. (Bron: *rkbijbel.nl*)

Vraag: Wie brengt jou angst tot zwijgen? Wat ervaar je op de grens tussen angst en vertrouwen?

*Onrustig is ons hart, tot het rust vindt in God.
Augustinus*

Overweging: Overwinning op de chaos

Wat een heerlijk gevoel is het als je je op het water in een boot gedragen voelt. Een heel ander gevoel dan wanneer je gewoon in een auto rijdt of op een fiets zit. De rust, de ruimte, het brede gevoel en de verre horizon geven je een diep gevoel van verbondenheid met de natuur.

Maar hoe totaal anders zal het zijn bij storm en ontij. Pas dan maar op dat er geen grote rampen gebeuren. Mocht je het ooit hebben meegemaakt, dan zullen de angst en de paniek je wel altijd bijblijven. De mensen van een vissersdorp aan het water kunnen historische verhalen vertellen aan het nageslacht over rampen op zee en over dierbaren die nooit meer terugkwamen.

Vandaag horen we in het evangelie ook over woeste ervaringen op het water en over de rust en de vrede die het kan brengen. De zee en de wateren zijn beelden van de chaos. Diep in de allesverslindende wa-teren huizen monsters. De Bijbel geeft ze namen. Dan zijn ze iets beter te onderscheiden. De monsters in zee willen alleen maar verslinden en doden. Maar dat is niet alles. Niet alles is dreiging en dood en ondergang. De schepping is een ruimte die God voor ons heeft gemaakt uit die chaos. De Bijbel zegt dat Gods schepping een ruimte, een uitsparing is in het geheel van die chaos. In die ruimte is het mogelijk om te leven. En wel heel goed. In de chaos is geen leven mogelijk. God heeft dus onze leefruimte uitgespaard en Hij gaat die leefruimte ordenen. Die kan niet leeg blijven. Land en zee ordent Hij. De tijd ordent Hij. De dag en de nacht ordent hij. De dieren ordent hij. En tenslotte heeft Hij de mensen geordend als man en vrouw.

Los van dit indringende verhaal over leven en dood, is ook de bevrijding van het Joodse volk uit de slavernij van Egypte een overwinning op de chaos. De schepping uit de chaos als ruimte van God voor de mens en de bevrijding uit Egypte zijn overwinningen van God op de dood. Maar de dood en de chaos zijn pas definitief verslagen door de dood en de opstanding van Jezus. Jezus loopt over het water, een prachtig beeld. Hij heeft de dood overwonnen. De schepping gehoorzaamt hem. Het verhaal van Jezus die over het water loopt, is een opstandingsverhaal. Omdat wij diep verbonden zijn met Jezus, zijn wij in Hem en met Hem deelgenoot aan de opstanding. Ook in ons is de chaos overwonnen. Maar de chaos kan ons nog wel aanvallen. Wij vergeten helaas soms dat Gods liefde ons draagt.

De apostel Petrus heeft zowel de chaos als ook de opstanding in zijn leven ervaren. Hij zonk diep in de chaos toen hij Jezus verloochende. Zo bang was hij dat hij ook gepakt zou worden. Toch is hij door Jezus uit de chaos bevrijd en werd deelgenoot van zijn verrijzenis.

Mogen ook wij van chaos tot liefde groeien en zo het Rijk van God gestalte geven.

Dolf van der Linden, osa

LEKENPRAAT XLIII

Onlangs las u hier in een mini-interview hoe ik het onontkoombare verouderingsproces fysiek tracht te vertragen door ook in deze coronatijd vrijwel dagelijks enkele uren te fietsen en mentaal hetzelfde doel probeer na te streven door alles te lezen wat los en vast zit. Uiteindelijk worden de hersens dan steeds actief geconfronteerd met nieuwe ideeën.

Bijkomend voordeel bij dat vele leeswerk is dat ik hier en daar (on)bewust inspiratie hoop op te doen voor deze column. Want het valt niet mee om na verloop van enkele jaren telkens toch weer iets te schrijven over een enigszins origineel onderwerp dat de lezers zou kunnen boeien.

Dit keer wil ik ingaan op een tekst die me aansprak in een recente *Roerom*. Het is zeker niet gebruikelijk reclame te maken in deze *Kerk-Krant*, maar voor dat communicatieblad maak ik graag een keertje een uitzondering. Waarschijnlijk kent u het blad wel, zo niet kan ik u vertellen dat een paar tientjes per jaar hieraan zeer welbesteed zouden zijn. Het blad verschijnt al sinds 1985, het jaar van de *Acht Mei Beweging* en de titel *Roerom* suggereerde toen al dat een andere koers in de Kerk gewenst was.

Hoewel er de afgelopen decennia al zeker wel wat beweging zat in het roer, blijft het nodig om telkens opnieuw te bepalen of de koers niet nog wat bijgesteld kan worden.

Over nu tot de betreffende tekst.

Die ging over het ethisch dilemma waar hulpverleners in tijden van grote crisis, zoals bij overvolle IC's, voor kunnen komen te staan. Welke patiënten probeer ik te redden en ten koste van wie? Daarbij kwam onder andere het punt naar voren dat leeftijd wellicht een criterium zou mogen dan wel moeten zijn.

Nu ben ik absoluut geen expert op het gebied van ethiek, hooguit een amateur-filosoof, maar eigenlijk slechts een leek op bijna elk, dus ook dit terrein. Toch wil ik over dat criterium wel iets kwijt. Ik weet dat er in deze coronatijd botsende belangen zijn tussen volksgezondheid enerzijds en economie aan de andere kant. Moet je dan kijken naar de grootst gemene deler, oftewel, van welke beslissing hebben de meeste mensen voor- of nadeel, dan wel blijf je voor ogen houden dat elk mensenleven even waardevol is? Als je dan op sommige plaatsen opmerkingen hoort dat "oud" dan maar moet wijken voor "jong" vind ik dat best griezelig klinken. "Laat bejaarden maar binnenblijven dan kunnen wij gewoon ons gang gaan." Of "Je kunt de maatschappij toch niet blijven ontwrichten voor wat oude knarren die op omvallen staan."

Afgaande op de egoïstische en kortzichtige kijk op anderen die uit dit soort uitlatingen blijkt, zitten we dus kennelijk ook in een morele crisis.

Punt waar het mijns inziens om draait, is het mensenrecht van de zelfbeschikking. Wanneer iemand voor anderen gaat beslissen over leven en dood zit er hoe dan ook in mijn ogen iets helemaal fout. Terwijl de

oplossing voor het eerder genoemd dilemma soms simpel kan zijn. Want als het er om gaat wie die laatste beschikbare plek op de IC moet krijgen, een vader of zijn zoon, dan zal geen vader die plek opeisen is mijn idee. Hij zal die uiteraard aan de zoon geven ook al tekent hij daarmee zijn eigen doodvonnis.

Dat principe dat niet iemand anders mag beslissen over jouw leven of dood, inmiddels in ons land op sommige terreinen geaccepteerd zoals blijkt uit de afschaffing van de doodstraf, vraagt op ander terrein nog wel om een enigszins andere koers.

Want wanneer een mens te maken krijgt met een slopende ziekte die van leven een dagelijks groter lijden maakt, wordt hij of zij ineens afhankelijk gemaakt van het oordeel van anderen. Die zullen dan gaan uitmaken wat in feite alleen de patiënt zelf kan: lijdt hij of zij voldoende om in aanmerking te komen voor een "goede dood"? Waar bij voorbeeld een doodzieke hond na jarenlang een trouwe huisgenoot te zijn geweest door het baasje liefdevol naar de dierenarts wordt gebracht als blijkt dat een prikje de trouwe viervoeter uit zijn lijden kan verlossen, wordt er bij een ander schepsel Gods vaak ineens van alles en nog wat bijgesleept waardoor het lijden helaas wordt verlengd.

En hou me ten goede, ik ben me volledig ervan bewust dat alle zaken rondom leven en dood heel ingewikkeld zijn en derhalve om een uiterst zorgvuldige en genuanceerde benadering vragen. Maar om te komen tot die benadering is in elk geval de moed nodig om openhartig over de zaak te willen en kunnen praten. Om een uitspraak van Bert Keizer aan te halen; "het is een schande als een arts tegen een uitbehandelde patiënt zegt, we kunnen helaas niets meer voor u doen. Juist op dat moment is er nog heel veel te doen. De ongelukkige patiënt begeleiden naar de door hem of haar gewenste manier van sterven." Onlangs was er in de Tweede Kamer de discussie over voltooid leven. De christelijke partijen hadden daar al grote moeite mee, terwijl het besprokene toch nog ver afstaat van de Coöperatie Laatste Wil die streeft naar volledige zelfbeschikking. Me dunkt dat binnen genoemde partijen alsmede in een aantal kerkgenootschappen het roer dus nog wel een beetje om mag op dit gebied. Want een God die Liefde is zal toch niet veranderen in een straffende God alleen maar omdat een mens besluit op een zo humaan mogelijke wijze Zijn kant uit te willen komen?

Gert Dirksen

Wat vindt u van dit thema? Wie beslist er over het leven in het geval van lastige dilemma's? De betrokkene zelf, de dokter, de familie, de politiek, de Kerk? Een lastig onderwerp omdat je gauw vervalt in allerlei voorbeelden. Laat eens weten hoe u er tegen aan kijkt.

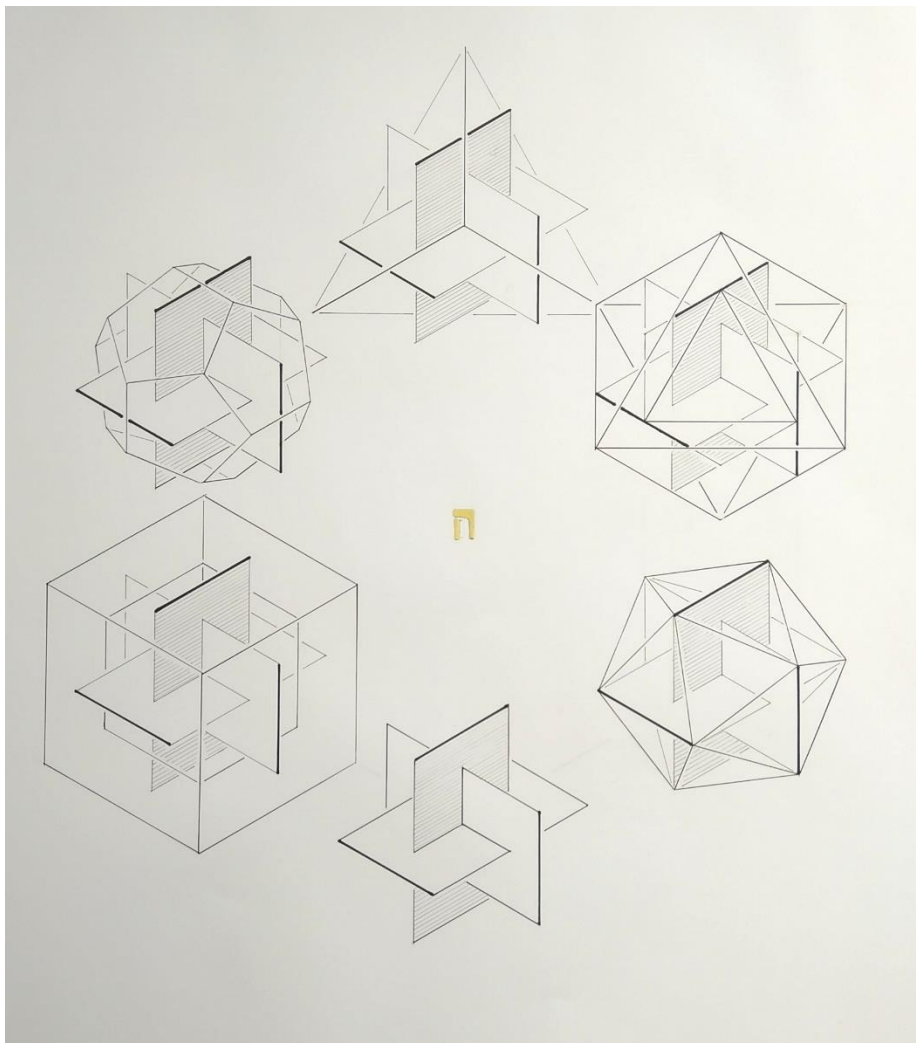
Om over na te denken: Loopt Jezus in de storm over het water?

Toen iemand werd gevraagd of Jezus echt in de storm over het water liep, zei hij: "Ja! Jezus was zo vervuld van zorg om anderen; Hij wilde zo graag zijn vrienden in nood komen helpen, dat Hij even vergat dat je niet over water kunt lopen."

En dat is, denk ik, precies wat dit verhaal ons zeggen wil: geloof en liefde kunnen mensen dingen laten doen die we niet voor mogelijk houden. Ik heb mensen hun zieke levenspartner weken lang dag en nacht zien verzorgen, terwijl iedereen zei: hoe kan hij het toch! Maar hij deed het: in de donkerste nacht, in de zwaarste storm liep hij over het water om te helpen.

René Hornikx

'Storm op het meer', een jubelend evangelie

Ziet u regelmatige ruimtelijke veelhoeken? Dat klopt, maar slechts gedeeltelijk! Want er staan toch écht alleen maar lijnen op dit vlakke stuk papier. Wat u dént te zien is het gevolg van de wonderlijke werking tussen uw lichaam en geest, dit een doordenkertje. Nou bent U niet de eerste die dit ervaart, want de oude wijsgereen waren u al vóór. En zij zagen nog veel meer in de vijf volmaakte figuren, de zogenaamde 'elementen'. Heel bijzondere eigenschappen schreven ze toe aan de hoofdstoffen waaruit men zich de wereld opgebouwd dacht. Te weten: vuur, aarde, water, lucht en ether. 'Storm' wordt ook wel 'de strijd der elementen' genoemd. Dat is best voor te stellen als men denkt aan een fiks onweer met bliksem en donder, slagregen en hevige wind..... Daarom zijn volgens mij in het evangelie 'Storm op het meer' bewust alle elementen opgenomen, en daarmee de gehele kosmos. Het is een lofrede van de evangelist Marcus op Jezus' heerlijkheid als Zoon: "*Weest gerust, Ik ben het, vreest niet*". Hij is:

- verhevener dan de aarde (biddend op de berg in afzondering)
- zuiverder dan het water (gaat te voet over de golven van het meer)
- stralender dan het vuur (zichtbaar in de duisternis aan einde van de nacht)
- standvastiger dan de ether (vormt houvast voor Petrus, de kleingelovige)
- krachtiger dan de lucht (hevige tegenwind gaat liggen)

Hoe rijk is deze beeldspraak! Ziet u het ook voor zich? Op de tekening staat de letter 'ה' (spreek uit 'hei') van Ha-Sjem (Hebreeuws voor: 'de Naam') in het middelpunt. Immers de leerlingen bevestigen "*Waarlijk, Gij zijt de Zoon van God.*"

Toelichting: De bovenste vijf ruimtelijke veelhoeken op de tekening zijn ó geconstrueerd, dat ze in elkaar passen. Ze zijn namelijk eenduidig opgebouwd rondom de 'gulden snede' moederfiguur, die onderaan midden op de tekening staat. Deze is samengesteld uit drie loodrechte vlakken (vergelijk drie-eenheid), met hoogte en breedte in de kenmerkende verhouding (16,18 : 10). *Anita van der Kam*

Viering Feest St. Augustinus in DomusDela (Paterskerk) 30 augustus a.s. 10.00 uur

Het bestuur van de geloofsgemeenschap leek het een goed idee om het feest van Augustinus te vieren. Het is goed om na al die maanden weer eens bij elkaar te kunnen komen. Meerdere opties zijn onderzocht. Glorieux is nog niet beschikbaar en we zijn blij dat DomusDela ons de mogelijkheid biedt om de viering daar te houden.

Op 30 augustus kunnen we een viering organiseren in het *Ceremoniehuis De Paterskerk* conform de richtlijnen RIVM. We kunnen maximaal 100 bezoekers van onze geloofsgemeenschap ontvangen. Na afloop kan de

koffie gebruikt worden op het terras van Brasserie Rita (bij slecht weer in de foyer ruimte).

We moeten rekening houden met de Corona restricties en dat betekent o.a. dat we onze bezoekers moeten registreren. We vragen u dus vriendelijk ons van uw komst op de hoogte te stellen. Dit kan per mail cjm.piscaer@gmail.com of telefonisch op nr. 040-2262808 (Carla Piscaer) of 040-2126508 (Harrie Meelen). We ontvangen graag uiterlijk 22 augustus a.s. uw aanmelding.

De algemene richtlijnen, zullen we nog publiceren in de komende *Kerk-Kranten*. Parkeren is mogelijk in de Heuvelgalerie of de parkeergarage De Lage Landen, inrit Kanaalstraat, tegenover DomusDela. We zijn blij elkaar weer eens te kunnen ontmoeten.

Bestuur Geloofsgemeenschap Augustinus-Eindhoven